

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, 2020. március 28. XIV. Évfolyam 6. szám

Különleges nagyböjt

Talán már távolinak tűnik hamvazószerda, mikor a nagyböjtöt megkezdve mindannyian Jézus iránti hálás szeretettel, bűnbánatra hajló lélekkel igyekeztünk az Ő nyomába szegődni. Sokan elhatározásokat is tettünk aszerint, hogy életünk mely területén szeretnénk változtatni, miről szeretnénk lemondani, hogy mindinkább hasonlóak legyünk Mesterünkhöz. Ekkor még nem is sejtettük, milyen keresztet kell felvennünk, ha igaz követői akarunk maradni. Cirenei Simonhoz hasonlóan először mi is vonakodva tekintettünk rá, aztán kezdtük elfogadni, mert tudjuk, hogy a rendkívüli helyzet határozatait betartani csak áldozatok árán lehetséges.

A templomainkban való nyilvános liturgiák szüneteltetése bizonyára nehéz döntés volt az Egyház vezetői részéről, de tudjuk, hogy a mi érdekünkben történt. Szerencsére számos lehetőségünk van az egymás közötti kapcsolattartásra, s az online liturgiába való bekapcsolódásra is. Miközben a bőséges választékban böngészünk, talán észre sem vesszük az ebben rejlő csapdát, hiszen első látásra valami nagyon jót kínál: Akár egész napon át tartó élő szentmishallgatás is lehetséges!

Loyolai Szent Ignác szerint a lelki élet szempontjából fontos felismerni, hogy egy-egy indíttatás honnan való, merre visz: Isten felé, vagy épp ellenkezőleg, Tőle eltávolít. *De hogyan távolíthatna el a szentmishallgatás az Istentől?* Leginkább úgy, hogy megszokottá, rutinná válik, mintegy unalmas héttér zajként lesz jelen az életünkben. Hogy ez ne következzen be, **egyetlen szentmisét** válasszunk ki, s azon legyünk jelen teljes szívvel-lélekkel! Keresztény emberekként a szentmisének központi helyet kell elfoglalnia életünkben, hiszen ez egy bensőséges együttlét Istennel és az Ő népével. Amikor templomba megyünk, már készülődés közben kezdünk elszakadni a hétköznapi tennivalóktól, szívünk egyre inkább kinyílik, ráhangolódik Istenre.

Mindentől elszakadva ünnepélyessé tehetjük az online szentmisét is. Érdemes kiiktatni a zavaró körülményeket, hogy a külső csend megteremtése segítse lelkünk csendjének megszületését. A testünk ünneplőbe öltöztetése, egy gyertya meggyújtása segít ráhangolódni a szent cselekményre, melynek folyamán az illő és méltó testhelyzetünkkel természetesen fejezhetjük ki és megvallhatjuk Jézushoz való viszonyunkat, s Isten számára is elérhetőbbé válunk. Az sem mellékes, hogy a családok online szentmishallgatásakor ez a magatartás **tanúságtétel** a gyermekek előtt.

Az olvasmányokra, imádságokra való odafigyelés, bekapcsolódás, közös éneklés bőséges gyümölcsöt terem. Lelki áldozást végezve kifejezhetjük Jézus befogadása iránti vágyunkat, s nem szabad elcsüggedni, ha elmaradnak azok az érzések, melyeket valóságos befogadásakor tapasztalunk. Tudatosítanunk kell, hogy nem az örömkért, hanem **Jézusért vagyunk jelen**, az Ő lelkületét kívánjuk magunkban ápolni. Ha a szertartás végén érleljük magunkban a kapott kegyelmeket, megőrzzük az olvasmányokból, prédikációból egy-egy gondolatot, növekedni fog bennünk a szentmise semmihez sem hasonlítható értéke, s tovább növeli bennünk a vágyat a templomban történő élő találkozás iránt.

Mindennapjainkban nagy a kísértés, hogy szomorúak, kétségbeesettek, csüggedtek legyünk, azonban rendkívül fontos, hogy megpróbáljunk felemelően, Isten iránti bizalomban élni. Most még fontosabb észrevenni életünkben az apró örömeket, megtalálni a minket körülvevő jót. Ehhez kitartás, türelem, elfogadás, segítőkészség, jóindulat szükséges. A Jézus által mutatott úton való megmaradáshoz áldozatok is kellenek, amit az Ő lelkületével járva egyre közelebb kerülünk Istenhez.

-Szerkesztők-

Kiss Zsuzsanna kántornőnk bemutatkozása (1. rész)

Dunántúli születésű vagyok. Életem első éveit Balatonfüreden töltöttem, ahol édesapám idegenvezetőként dolgozott.

Édesanyám viszont Kárpátaljáról származott. 1944-ben szülei éltek a lehetőséggel, és apukájának munkahelye révén átjöttek Magyarországra. Előbb Balassagyarmatra, majd Vácra kerültek. Hat éves koromban édesanyámmal mi is Vácra költöztünk.

Vácon élt egy pap rokonunk, akire nagypapám a halálos ágyán rábízott bennünket, s ettől kezdve nagyon fontos szerepe lett az életemben. Miután Dunakeszire került plébánosnak, nekünk is segített lakáshoz jutni. A közelében élve a templom, a szentmise, az Eucharisztia mind-mind természetes része lett az életemnek. Neki köszönhetem azt is, hogy megtanultam orgonálni.

Zongorázni édesanyám kezdett tanítani, akinek sokféle művészi képessége volt: zenét szerzett, verset írt, szépen rajzolt, festett, gyönyörűen zongorázott. Főképp pedig csodálatos hangja volt, akárcsak a kislányomnak, Marikának. Zenei képességeimet én is tőle örököltem. Első zongoratanáromként is szép munkát végzett. Mikor 10 évesen beíratott a zeneiskolába, a végzősökkel vetekedett a tudásom. Nagyon ambiciózus tanárnőt kaptam, aki sok híres zongoristát kinevelt.

12 éves voltam, mikor a pap nagybácsimnak év végére mindkét kántora megbetegedett, s kérésére beugrottam helyettesíteni. Az akkor kapott Farkas Ferenc: Karácsonyi album című kottából játszottam az első énekkíséreteket. A helyettesítés csak néhány napig tartott, de életre szóló elköteleződést eredményezett. Attól kezdve rendszeresen játszottam a templomban miséken és litániákon, persze már a Szent vagy Uram orgonakönyvből. Az atya 13 éves koromban elvitt a budapesti nyári kántorképző tanfolyamra, ahol újabb csodálatos lelki és zenei élményekkel gazdagodtam. Lenyűgöző volt számomra a kántorképző 150 fős vegyeskarában énekelni. Lelkesedésem olyan nagy volt, hogy még azon az őszön a dunakeszi-gyártelepi templomban kórust szerveztem, melynek legszebb hangú szoprán énekese édesanyám volt. Ha a Mennyországnak

van kórusa, akkor ő most bizonyára ott zengi az Úr dicséretét. Halála után került elő a fénykép, amely kórusom 1981-es péceli vendégszereplését örökíti meg. Énekeltünk a szentmisén, utána pedig egy kis koncertet adtunk a Szűzanyának a Lourdes-i szobornál.

Orgonálni Gergely Feri bácsi tanított, akire mindig szeretettel és hálával gondolok vissza. A kántori képesítést 15 évesen szereztem meg. Erre azért vagyok büszke, mert akkoriban a felvételi korhatár 16 év volt. Négy évvel később, 19 éves koromban pedig a Kántorképző tanfolyam újra része lett az életemnek: Dr. Bucsai László atya, az akkori igazgató felvett a tanári karba. Első körben 10 éven át, harmadik gyermekem születéséig tanítottam a kántorképzőn, majd ezelőtt 10 évvel sikerült újra bekapcsolódnom a tanfolyam munkájába.

Visszakanyarodva tanulóéveimhez: az általános iskola elvégzése után zongoratanárnőm javaslatára a budapesti Bartók konzervatóriumban folytattam tanulmányaimat zongora és zeneszerzés szakon, mivel 8 éves koromtól zenét is szereztem. Sajnos, súlyos ínhüvelygyulladást kaptam, ami után soha többé nem jött teljesen rendbe a kezem. Így a

zongoraművészi álmról le kellett mondanom. Abba is akartam hagyni a zenei tanulmányokat, mivel erősen vonzott az orvosi hivatás. Azonban édesanyám kedvéért mégis jelentkeztem a Zeneakadémiára. A felvételre kereszttel a nyakamban mentem el, abban bízva, hogy majd „ideológiai” okokból nem vesznek fel, és akkor jelentkezhetek az orvosi egyetemre. Tervem nem vált be. Sikeresen felvételt nyertem a zeneszerzés szak első, és a karvezetés második évfolyamára. Ez így együtt annyira komoly eredmény volt, hogy biztosra vettem: ezt az utat a Jó Isten jelölte ki a számomra.

Férjemmel Dunakeszin ismerkedtem meg még kislányként. Egy iskolába és egy templomba jártunk, ahol ő „főministránként” szolgált. Mikor elkezdtem orgonálni, nagybácsim engedélyével, sőt biztatásával gyakran feljött a kórusra, hogy segítsen nekem énekelni.

Én mindig olyan voltam, hogy ha valami jót tapasztaltam az életemben, abban mindenkit szerettem volna részesíteni. Így történt, hogy amikor a kántorképzőbe jártam, a dunakeszi barátaimat is hívtam, jöjjenek ők is. A jóképű és szép hangú főministráns azt mondta, hogy szívesen beiratkozna, ha tudna zongorázni. Én persze rögtön felajánlottam, hogy megtanítom. Így aztán féléves „gyorstalpaló” zongoraoktatás után nyaranta együtt vonatoztunk reggelenként a tanfolyamra, az utcán pedig igazi lovagként segített vinni a nehéz kottákkal megrakott táskámat.

Nagyon kedves, ártatlan diákszerelem volt a miénk. Aztán sajnos, a családja elköltözött Dunakesziről, így a mi útjaink is különváltak. Mígnem negyedéves zeneakadémista koromban kaptam egy üdvözlőlapot Szlovákiából „Gyuri” aláírással. Előtte több évig nem találkoztunk, el sem tudtam képzelni, ki az a Gyuri. Egyszer aztán a vonaton mellém szegődött, onnantól kezdve pedig minden nap „véletlenül” ugyanazzal a vonattal utaztunk...

Két év múlva összeházasodtunk. Abban az évben végeztem karvezető szakon, és kivételesen jó álláslehetőség kínálkozott Békéscsabán, az akkor induló konzervatóriumban. Így közös életünket ott kezdtük el, és 10 évet töltöttünk ebben a kedves vidéki városban. Néhány év elteltével megüresedett a Belvárosi templom kántori állása, melyet sok fontolgtatás után férjemmel ketten elvállaltunk, megosztva a feladatokat. Természetesen az enyém volt a kórusvezetés és az ünnepi orgonazene. Ő pedig kántori tevékenysége mellett lelkipásztori kiegészítői képesítést szerzett a szegedi Hittudományi Egyetem levelező tagozatán. Nagyon szép, tartalmas évek voltak ezek, melyekre mindig nosztalgiával gondolok vissza. Békéscsabán három gyermekünk született, a negyedik pedig Pesten, miután 1992-ben családi okból Rákoskeresztúrra költöztünk. Fájdalmas volt az elválás a tanítványoktól, barátoktól, templomtól, énekkartól... De a család érdeke ezt kívánta.

A Jó Istentől pedig nagy ajándékot kaptam az önfeláldozásomért cserébe. '94 szeptember elején egy este megcsörrent a telefon. A Kodály Kórusiskola igazgatóhelyettese hívott, hogy volna-e kedvem náluk tanítani. Kimondhatatlanul örültem, mivel régi álmom volt, hogy ott taníthassak, de nem volt merszem ajánlkozni. A Mindenható azonban, aki hallja a leghalkabb sóhajainkat is, megtalálta a módját, hogy teljesüljön az álmom. Azóta is a Kórusiskola a fő munkahelyem immár 26 éve, a gyermekeim is oda jártak iskolába. Természetesen mindegyikük tanult zenét, több hangszer is. Marika zongorázott, furulyázott, hegedült és 11 évig hárfázott, de legnagyobb örömét az éneklésben lelta, ezért választotta az énekművészi pályát. Két éve – szintén énekművész férjével és kislányával, Vincével – Pécelre költöztek. Pár hete pedig új taggal bővült a család: megszületett második unokám, Rózika. (Folytatjuk...)

A taizé-i közösség alapítója, Roger testvér számos nehézségen, megpróbáltatáson ment keresztül mind a háború, mind a nyomor, mind a felekezetek közti párbeszéd

útján. Felemelő gondolatai sok esetben a megpróbáltatások idején születtek. Ezzel kívánunk kitartást és reményt a koronavírus okozta kihívások idejére.

1. Isten csak szeretni tud.
2. Formáld olyan helyé otthonodat, ahol mások mindig szívesen vannak, a békesség és a kölcsönös megbocsátás házává!
3. Az igazi öröm elajándékozza önmagát.
4. Amikor jönnek a viharok, amikor oly kevés fény pislákol a homályban, akkor ne húzódjunk vissza önmagunkba, hanem induljunk felfedező útra! Ennek során kiderül, hogy épp a nehézségek alakítják ki bennünk a mindenki felé kitérő szívet.
5. A szeretet és az együttérzés Istene nem oka a szenvedésnek, de képes értelmet adni neki. Nemcsak örömteli események kelthetik fel alkotókedvünket.
6. Őrizd meg magadban a benső csöndet, hogy Krisztusban maradhass!
7. Nem kereshetjük az egységet a megosztás által, nem kereshetjük egyesek rokonszenvét azon az áron, hogy másokkal szembefordulunk.
8. Ha szívbeli bizalommal fognál hozzá mindenhez, akkor messzire, nagyon messzire jutnál.
9. A feltámadt Krisztus eljön, hogy az ember szíve mélyén meggyújtsa az ünnep fényeit.
10. Egyedül nem sokra viheti az ember. De együtt, közösségben, Krisztus szeretetének lehetőségétől átjárva a pusztaságból utat törhetünk a közös teremtés oázisa felé.
(Ferenc atya ajánlására)

Örömmel tájékoztatjuk a kedves testvéreket, hogy Ferenc atya engedélyével csütörtökön 10-21 óra között a templomunk nyitva tart, ezen idő alatt betérhetünk egy-egy imára az Oltáriszentségben velünk lévő Jézushoz.

MINDENNAPI KERESZTÚT

Életutamat, míg nyitott szívvel járom,
minden szenvedőben Jézust megtalálom.
Övé két kezemnek lágy simogatása,
szívem együtt-érző, tiszta dobbanása.

Botladozók felé kinyújtva a karom,
segítségem bennük Megváltómnak adom.
Mégfáradottnak, ha enyhítek a terhén,
hátán keresztjével Ő szegődik mellém.

*

*

*

Gyötrődő lelkeknek a kínja nem riaszt,
együttérzésemmel Neki adok vigaszt.
Elkeseredettnek enyhítek a búján,
Ővele haladok nehéz keresztútján.

Mikor éhezővel megosztom kenyerem,
lázás gyermekarcot húsít a tenyerem,
s fájdalmát enyhítve letörlöm homlokát,
Ő hagyja lelkebben szenvedése nyomát.

Uram, e bensőmbé vésődött karcolat,
mindig hűen őrzí szenvedő arcodat!
Így, ha életembe jönne zord alkonyat,
megvívom Teérted győzelmes harcomat.

Kurczina Terézia

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG,
PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Kurczina Terézia SJC, Varga Ili.
Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com
Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!